

ΑΜΛΕΤΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ Γ'

(Συνέχεια).

Καὶ εἶδον τοὺς δημαρχικοὺς στὸ Μόναχο νὰ τρέχουν,
 Ἀντὶ τοὺς δρόμους μας ἐδῶ νὰ συγχοκαταβρέχουν.
 Καὶ εἶδον, πῶς οἱ βασιλεῖς τοὺς παρακάτουν χάρι,
 καὶ πῶς τὸ λυκοδήμαρχο καθεὶς γλυκοκυντάζει
 κ' ἐσκέφθην, ἂν τὸν ἐπαιρναν ἐκεῖ πεντέξην μῆνας
 βεβαίως θὰ τοὺς ἔκρινε τὸ Μόναχον-Ἀθήνας!...
 Καὶ τοῦ Ψυχάρη διάβασα κατόπιν τὸ ταξίδι,
 καὶ εἶπα, νὰ ἡ γλώσσά μας ἄγνή, χωρὶς φιασίδι...
 Πλὴν πάλιν εἶπον, ἀδελφέ, καὶ σένα τί σὲ μέλλει,
 ἂν ὁ καθένας ὁμιλῇ τὴ γλώσσα ὅπως θέλει!
 Ὅλοις ἡ γλώσσαις ποῦ μιλοῦν ἔχουν καὶ κάποιον χάρι,
 μ' ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λα(γ)οῦ καὶ ἄλλα τοῦ Ψυχάρη...
 Καὶ εἶδον εἰς τὸ Φάληρον τῶν Ἀθηνῶν τὰ πλήθη,
 καὶ εἶπον, πῶς ἡ ἐποχὴ κ' ὁ κόσμος μετεβλήθη;
 Τί πράγματ' ἀπροσδόκητα!... καὶ πῶς νὰ τὰ πιστέψης!
 Προέβην δὲ αὐτοστιγμὴ σὺν ἀκολούθους σκέψεις:
 Νὰ ζῇ κανεὶς στῶν Ἀθηνῶν τὴ φλογερὴ Σαχάρα,
 ἢ στοῦ Φαλήρου τὴν ἀκτὴν μὲ ἄλογα καὶ χάρα;
 Μὲ ταῖς γυναιξί, ὡς Ἀδάμ, στὴν ἁρμονίᾳ νὰ παίζῃ,
 ἢ βερεσὲ στοῦ Λαραμῆ νὰ τρώγῃ τὸ τραπέζι;
 Νὰ κινδυνεύῃ διαρκῶς ἀπὸ στρατὸν ἐμφήρη,
 ἢ στοῦ Δραγάτη μιὰ φορὰ νὰ πέσῃ τὸ γεφύρι;
 Ν' ἀκούῃ πάντα γύρω του φωναῖς, βιολιά, λαγοῦτα,
 ἢ τέλος πάντων στὸν ἴσθμὸ νὰ κρεμασθῇ τοῦ Σχοῦτα;

Ἕνας

ΟΙ ΚΡΟΤΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Πολλὰ ἀστεῖα ἔχουν γράψῃ διὰ λογαριασμὸν μας καὶ
 ξέναι ἐφημερίδες, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνεγνώσαμεν εἰδησιν
 πλεον πολέμοιο ἀπὸ τὴν κατωτέρω, ἣν δημοσιεύομεν ὡς
 ἔχει ἐν τῷ κειμένῳ παραλαμβάνοντες αὐτὴν ἐκ τοῦ Παρι-
 σινοῦ «Petit Journal» τῆς 13/25 Ἰουλίου. Ἡ κζκὴ
 συνήθεια τῶν πυροβολισμῶν τοῦ Πάσχα, ἡ ἐπικρατοῦσα
 παρ' ἡμῖν, προξενεῖ βεβαίως δυσάρεστον ἐκπληξιν εἰς τοὺς
 ξένους, ἀλλὰ περισσοτέρων ἐκπληξιν δικαιοῦμεθα νὰ αἰ-
 σθανθῶμεν ἡμεῖς ἀναγινώσκοντες τοιαύτας τερατώδεις
 ὑπερβολὰς. Χαριέστατον εἶνε ἰδίως τὸ μέρος τὸ παριστιανῶν
 τὸν ἐπίσκοπον τῶν Ἀθηνῶν (δηλαδὴ τὸν Σεβασμιώτατον
 Μητροπολίτην) πυροβολοῦντα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.
 Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀναμέναμεν τὴν δέουσαν ἀπάντησιν.

LES FÊTES BRUYANTES

A propos des pétards qui ont causé tant d'accidents le 14 Juillet dernier, nous disions qu'aux Etats-Unis on célébrait l'anniversaire de la fête de l'Indépendance d'une façon plus bruyante et plus dange-
 reuse encore et que la poudre était, ce jour-là, utilisée sous toutes
 ses formes.

Eh bien! il paraît que cela n'est encore rien auprès de ce qui se
 fait en Grèce le jour de Pâques.

Un de nos amis, qui s'est trouvé à Athènes au moment des fêtes
 pascals, nous raconte que pendant vingt-quatre heures il a vu tous
 les habitants, y compris les femmes et les enfants, les riches aussi
 bien que les pauvres, tirer à qui mieux mieux des coups de fusil en
 l'air en signe de réjouissance.

Bien mieux, il a pu contempler l'évêque d'Athènes lui-même, en-

trainé par l'exemple, qui, debout sur le balcon de son palais épisco-
 pal, déchargeait une carabine d'une main et un pistolet de l'autre
 aux applaudissements de la foule, toute émue de voir le prélat s'as-
 socier à ses jeux.

Et maintenant, si nous ajoutons qu'en Grèce on partage ce préjugé
 commun à tout l'Orient, qu'il est déshonorant de charger une arme
 autrement qu'à balle, on pourra se faire une idée des accidents qui
 se produisent chaque année le jour de Pâques

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Καὶ πάλιν ἔχομ' ἐκλογὰς καὶ πάλι νταραβέρια
 καὶ φηροφόρων σφίγγονται ἀδελφικῶς τὰ χεῖρα
 καὶ παρακλήσεις καὶ κρασιὰ καὶ λόγια καὶ τσιγάρα
 κ' ἀπὸ ρυτῆρος ἄμαξαι κ' ἀπὸ ρυτῆρος κάρρα
 καὶ καρδιοκτύπι συνεχὲς ὑποψηφίων τῶσων -
 καὶ λόγοι ἐκ συστήματος ρητορικῶν καμπόσων...
 Ὅμως καθένας ἐννοεῖ, ὅμως καθεὶς γνωρίζει,
 ὅτι τὸ «Ἀστυ» σήμερον τὸν Ρούκη ὑποστηρίζει.

Σ ΤΟΝ ΨΥΧΑΡΗ

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἑσπριῶνων ἴσως εἶνε κάποιον μέρος
 ποῦ τὴν γλώσσάν σου, Ψυχάρη, ἐννοῦν καὶ ὁμιλοῦν,
 πλὴν αὐτοὶ ποῦ ἀτενίζουν αἴγλην ἀττικῶν αἰθέρων
 τὸ Ταξίδι σου διαδάζουν καὶ οὐκ αἰσχροὶ γελοῦν.
 Εἰς τὴν γῆν τῆς Γουίνιας, εἰς τὴν γῆν τῶν Ὀττεντότων
 Τὸ βιβλίον σου, Ψυχάρη, ἀληθῶς θάξωμε κρότον.

Heesie's Feeg

ΞΑΝΘΗ - ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Πόσαις φοραῖς σὰς ἔχω 'πεῖ καὶ πόσαις τραγουδήσει
 Πῶς ἔχω σὰν θεότρελος ὡς τώρα ἀγαπήσει
 Μονάχα τῆς ξανθῆς.
 Σὰν 'πῶ ξανθὴ, τὸ στόμα μου, εὐθὺς κολλᾷ σὰν μέλι.
 Ἐνῶ γὰρ τῆς μελαχροινῆς καθόλου δὲν με μέλλει
 Καί... ὅμως τί τὰ θές!

Αὐτ' ἡ ξανθοῦλα π' ἀγαπᾷ με μάτια γαλανὰ
 Ἐμαῦρις ποῦ ὀλομερὶς στὸν ἥλιο τριγυρνᾷ
 Κ' ἐγίνηκε μελαχροινὴ.
 Μὴ τὴν θεωρῶ μελαχροινὴ καὶ σὰν ξανθοῦλα μιὰ
 Καὶ δὲν ἀντίχω καὶ 'ς τῶν δυὸ τὴν τόση νοστιμιὰ
 Καὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ καὶ γὰρ τῆς δυὸ πονεῖ.

Α' Ζουαρά